

ALTERNANȚE

TATIANA STOICESCU

ALTERNANȚE

EDITURA UNIVERSITARĂ
București

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Design copertă: Viorel Surdoiu
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICESCU, TATIANA

Alternanțe : poezii / Tatiana Stoicescu. - București : Editura
Universitară, 2022

ISBN 978-606-28-1541-7

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815417

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2022
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

PREFAȚĂ

PASĂREA DE LA MARGINEA ORAȘULUI

Poezia Tatianeii Stoicescu este mai degrabă o poezie jurnalistică decât una cu efecte lirice, fie ele în alb-negru, fie colorate.

O astfel de poezie presupune prezența autoarei la fața locului. Poezia străzii este ultima modă a poeziei actuale și Tatiana Stoicescu o abordează pe deplin.

În zona „păstoasă”, în zona gri-cenușie a autoarei, femeia cu un trandafir roșu își face loc cu dezinvoltură. Viața nu este un „bar colorat” dar, din când în când, Tatiana Stoicescu în multiplele ei alternanțe, trece pe acolo.

Linia de centură care înconjoară orașul, cu traficul ei pestriț și aglomerat, este simetrică liniei de centură a cărții. La adăpostul acțiunii, al faptelor, cuvintele cad într-o terapie exterioară.

„Alternanțe”, titlul cărții, și cartea în sine, este o ofertă pe care Tatiana Stoicescu și-o face ei însăși, pentru a deveni altcineva sau altceva. Alternativa la o viață pusă sub semnul „unei răni”, alternativa printr-o poezie polimorfă, este un mod de supraviețuire. „Am o rană ascunsă sub cămașa albastră”, mărturisește autoarea în poezia „Lacrima”.

Toate variantele alternative, toate alternanțele pentru această rană, ca și cămașa albastră, fac parte dintr-un program de recuperare de lungă durată.

Mecanismul cuvintelor nu are nevoie de „sinusoide” și nici de idei eco-matematice. Versul simplu ca „sâmburii mici” în fructe își găsește drumul, fie că este o stradă dintr-un oraș, fie că este o pășune cu iarbă verde sau cerul liber.

„Caii roibi mănâncă din soare jărativ” este un exemplu, o contrapunctare a ceasului apatic, a unui timp inutil, a unei mortificări zilnice. Nu există jar „virtual”, așa cum nu există durere virtuală. Viața pe linia de centură este o realitate palpabilă, florală, plină de smog dar, mai ales, plătită cu ora. Nu contează dacă primești sau dai. Pe linia de centură, târgul este egal. Oricând „roata roșie”, ruleta din Paris sau dintr-o hardughie sordidă de la marginea unui oraș oarecare se poate schimba. Șobolani, rinoceri, bufnița sunt personaje obișnuite în poezia Tatiane Stoicescu. Zona alb-gri din „Alternanțe” funcționează prin aceste elemente.

Roșul ruletei sau roșul trandafirului pe care-l poartă o femeie ademenitoare, este o culoare amăgitoare pentru că poartă pecetea unei „patimi prefăcute”. Un peisaj livresc devine un peisaj urban 100% când șobolanii din Paris sau de oriunde pătrund în interiorul unui poem ca „Roata”.

„Un strop de paradis promis”, Parisul, orașul luminilor, devine un oraș al măturătorilor care strâng gunoaiele și micile lighioane moarte, în miros de parfum Chanel.

Există în poezia Tatiane Stoicescu o „democrație” a imaginii care așază pe orizontal, adică toate la un loc, oameni, peisaje diverse, colaje, într-un mixaj continuu.

Sunt câteva versuri la începutul unor poeme care, cred eu, nu se pot amesteca la nesfârșit. Obiectele,

lucrurile din jurul nostru, fenomenele naturale se pot „revolta” dacă noi le mixăm „personalitatea” și prin asta înțeleg memoria lor, la nesfârșit.

De ce o facem? Răspunsul este automat adică mecanic: De dragul modei actuale! Cu alte cuvinte: Așa se poartă!

Dar ce se mai poartă? În poemul „Bufnița”, autoarea dă un răspuns simplu: „ Mă simt vinovată de macii scuturați în mine”. Ziua când se întâmplă acest lucru nu poate fi amestecată cu nimic. Focul macilor luminează noaptea sufletului. Sau în poemul „Pasărea pestriță” care, în fapt, este o sinteză a întregii cărți. Pasărea micuță, muribundă, care se agață cu gheruțele de pietrele caldarâmului, echivalează cu un alter-ego al femeii care trece singuratică pe străzile orașului.

Lecția de viață a unei păsări muribunde poate fi învățată și de această femeie cu chipuri multiple, voite sau induse, ca simbol al unui singur chip adevărat.

Ca temă de meditație, acolo, „în închisoarea” în care autoarea mărturisește că se află și de unde nu se poate „dezrobi”, acolo unde măștile, „chipurile” se denunță unul pe altul, un vers ca un fir de păpădie zburând spre cer este eliberator.

CLELIA IFRIM

EXERCIȚIU

Așa blajin se-așează timpul
Înainte de ploaie
Toate se opresc și ascultă
Copii cumiți
Ce-așteaptă să devină-aieva
Dorințele ascunse-n sâmburi mici
Doar eu, în nemișcarea relativă
Alunec în volută
Uit că respir
Că sunt om... însemnat și trudit
Răslețit la-ntâmplare pe-o cale
Nu-mi mai pasă nici de serile grave
Când lupi ancestrali se pun pe urlat
De m-ascund prăfuit
Amăgind un popas
La vreun han cu pragul tocit
Așezat înadins la răscruce de drumuri
Motiv de dihonie-ascunsă

Un vânt insonor mă prinde de mână
Îmi închipui că zbor
Ușor, ca fluturii verii
Colorați și pudrați de vreo zână
Sunt pânze-abia zărite de păianjeni

Le-ating cu nopți, cu zile
Învăț
Să nu mă mai tulbur de moarte
În apa limpede văd peștii

Dar se pornește ploaia
Mă conturează repezit, m-apasă
Cum tălpile-ngroșate și crăpate
Pământul înecat
Mă-afund ușor spre rădăcini
Închid ochii, îmi închipui vecia
Aburii calzi
În undație
Au luat miros de iarbă
O cruce din lemn proaspăt stă simbol
M-amestec cu toate, firesc
Știate, neștiute

OPT

E o noapte de opt răsturnat
Între noi
De sângele zorit să-aprindă focul
De palpitarea ierburilor crude
Ce se visează cuiburi
De orice este... și nu știm
Magia s-a stârnit
Doar ce ne-am prins de mână
Doar ce ne-am luat în brațe
Ne răsucim deja
Pe buclele lui ample
Nu-ți fie teamă că ne pierdem
Uite
Coboară iute ceru-ngândurat
Întinde stelele palmate
Să ne mai ia din flăcări
Și mărire
Se prelungesc
Să-și fiarbă valul
Pornesc în aburii sărați
Spre munții ce se văd departe
Le-așteaptă brazii
Că doar așa se poate rotunji
Dorința de iubire

Răsplătim cerul
Mângâindu-i obrajii
Să zâmbească mai mult
Umplem cu doruri
Mare după mare
Oricare lacrimă
Să le cuprindă
Așa
Alunecăm de-a noi
Alunecăm de-a totul
Mereu
Pe buclele lui opt